

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΑΒΑΝΑΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ ΣΤΑΜ.

Η ΘΕΩΡΙΑ

(Από το σημειωματάριο ενός παλπού στρατιώτη)

—“Ολοι στη θεωρία!

‘Η θεωρία, δέν ήταν θάρος μιά φορά γιά τ’ο στρατό. ‘Απεναντίας ήταν μιά όρα, πάρα πολύ μάλιιστα διασκεδαστική, γιά όσους ξέρουν νά τήν...άπολαύσουν.

Νά τήν άπολαύσουν ως πρότυπον διδασκαλίας, από τ’ό στόμα του ύπαξιωματικού, άγραμμάτου, τότε, ως επί τ’ό πλείστον ή μισογραμματισμένου, όποτε ή διασκέδασις άξιζε πιό πολύ τόν κόπο. “Ολοι οί στρατιώτες πρόσεχαν, αὐτή εἶνε ή ἀλήθεια, μέ άνοιχτά τά στόματα, ύπακούοντες καί στυό έπιλογίου τή διαταγή:

—“Ολοι νά προσέγετε έδω, μωρέ, μέ άνοιχτά τά στόματα!

Καί όλοι έπρόσεχαν, μέ πειθαρχία παραδειγματική, άνοιγοντας τά στόματα καί κλείνοντας τ’αὐτιά τους!...

Τά άμεσα αποτελέσματα τής άπολύτου αὐτῆς προσήλωσεως τών καθονιών στή ρήματα τής θεωρίας άπεδεικνύοντο πολλές φορές άμεσα έκει έπί τόπου.

Μιά φορά, ένας Κεφαλλονίτης λοχίας ρώτησε έναν φαντάρο:

Μέ άνοιχτά τά στόματα!...

—Ξέρεις τόν όρισμό τής πειθαρχίας;

—Τόν ξέρω.

—Ποιός εἶνε;

—Νά άκούω όλους έδω πέρα τους άξιωματικούς.

—“Ορισέ τ’ό καλύτερα. Πειθαρχία λέγεται ή άπερίοριστος ύπακούη τών κατωτέρων πρός τους άνωτέρους. Ξέρεις τί σημαίνει άπερίοριστος ος;

—Πώς δέν ξέρω.

—Πές μας τ’ό.

—“Απερίοριστος σημαίνει...νά μήν άκούη κανένας τίποτα!...

“Άλλη μιά μέρα πάλιν, μαθαίναμε νά διακρίνουμε τόν άξιωματικό από τόν ύπαξιωματικό καί τόν έναν ύπαξιωματικό από τόν άλλο, όλη θηλαδή τήν κλίμακα: Κύριος λοχίας, κύριος έπιλογίας κλπ.

Γιά δύο μόνον βαθμούς δέν ήξερε νά μας δώσει τήν άπάντησι, όυτε ό “θεωριών” καί έπιθεωρών καί θηριούμενος έπιλογίας, όυτε ό λοχαγός, κι’ όυτε, έίμαι θέσθαιος γι’ αὐτό, καί ό ίδιος ό έπιτελάρχης.

—Τί εἶνε ό δεκανέος; Εἶνε ύπαξιωματικός ή εἶνε στρατιώτης;

—Καί τί εἶνε ό κ. άνθυποασπιστής; Εἶνε ύπαξιωματικός ή εἶνε άξιωματικός;

Κάποιος άνθυπολοχαγός μᾶς εἶπε μιά φορά, πώς εἶνε...καί τά δύο!

“Ός τή στιγμή εκείνη, ξέραμε ότι ή φύσις μόνον θγαίνει έρμαφρόδιτους, δέν φανταζόμαστε όμως ποτέ ότι τέτοια τέρατα γεννά καί ή στρατιωτική ύπηρεσία!

“Εκτός όμως αὐτῆς τῆς άπορίας, τῆς αὐτού, όλα τά άλλα ζητήματα τών διαβαθμίσεων καί γαλονιών, εἶχαν τακτοποιηθῆ καί ή γνώσεσι μας ή στρατιωτικές εἶχαν αὐθῆσι.

Κι’ άν εἶχε κανένας καί καμιά άπορία, τήν ξεκαθάριζε ένας...εὐανδρος φαντάρος από τά “Άνω Λιόσια τῆς ένδόξου ‘Αττικής, άπαντήσας κάποτε εὐστόχως στόν έπιλογία, πού εἶχε τή μανία σέ κάθε φράσι νά προσθέτη γιά μεγαλειτέρα έμφασι καί τή λέξι “τό συντάγματος”.

‘Εκατοντάδες άνδρών άλώνιαν τά γύρω χερφία...

—Ποιός εἶνε, θρέ, λοχίας τού συντάγματος;

—Εκείνος πού έχει δύο γαλονία.

—Καί έπιλογίας τού συντάγματος;

—Εκείνος όπου έχει τρία.

—Καί τί εἶνε, θρέ καί οι δύο αὐτοί μ’ ξνα όυνα;

—...Συντάγματάρχαι οί!...

—Ενας άλλος όμως

από τά Κάτω Λιόσια, γιά νά μή φανῆ πώς ύστερεί καί τ’ό δικό του τ’ό χωριό, στή νέα αὐτή μεταρρύθμισι τῆς έπετηρίδος τού στρατού, πρόεθη σέ νέα διαβάθμισι τών ύπαξιωματικών τού συντάγματος” καί τού ελληνικού στρατού, λύσας συγχρόνως καί τ’ό ζήτημα τῆς κατατάξεως εἰς κλίμακα καί τ’ό βαθμό τού δεκανέως.

Κατ’ αὐτόν, οί ύπαξιωματικοί τού “συντάγματος” εἶνε τρεις:

—“Ο δεκανέας, ό λοχίας καί ό... ύπολοχίας!...

Μή ύπαρχόντων καί τρίτων Λισίων, στήν ‘Αττική, έμεινεν άρρύθμιστος άκόμα ή θείσι τού άνθυποασπιστού!

“Άλλά δέν ήσαν μόνονα αὐτά τά άμεσα θαύματα τῆς θεωρίας.

‘Ακολουθοῦσε καί ή έμπρακτος άπόδοσις τῆς στίς ασκήσεις καί τήν έν γενει συμπεριφορά τῆ στρατιωτικῆ.

Κόποτε, σέ μιά ψευδομάχη, εἶχαν θάλε έναν στρατιώτη ως σκοπό άπεναντι φανταστικού έχθρου, μέ τήν αὐστηρή διαταγή κι’ όλες τίς ύπομνήσεις τών διδασχών τῆς θεωρίας,—ότι ή εγκατάλειψις τῆς θέσεως σκοπού έναντι τού έχθρου συνεπάγεται «μιοσκεττο»—μέ τή διαταγή, λέμε, νά μήν κινηθῆ διόλου από τή θέσι του, ό,τι κι’ άν τού συμβῆ.

—Νά εκτέλεσης αὐτό αὐστηρά τ’ό χρέος σου, τού εἶπαν, σάν άγρυντος σκοπός καί τ’ό καθήκον σου σάν καλός στρατιώτης!

“Η φύσις όμως πού δέν έχει θεωρίες καί κανονισμούς καί διαταγές αὐστηρότατες, ή φύσις ή αἰώνια καί άμετάβλητος, ή μη λογαριάουσα έχθρόν, όυτε άναγνωρίζουσα ύψηλῆν άποστολήν διπλοσκοπιών καί μη δίδουσα πεντάρα γιά τή νίκη, τίς δάψεις καί τίς δόξες τῆς, ή φύσις πού εἶνε μιά καί στούς ήττημένους καί στούς νικητάς καί στούς ύποδεκανέας καί στούς συνταγματάρχας, θέλησε καί τή φορά αὐτή νά...εκτελεση καί αὐτή τ’ό χρέος τῆς καί τ’ό καθήκοντ’ό τῆς!

“Ο στρατιώτης, πού έτυχε νά εἶνε καί «άγρυντος σκοπός» καί «καλός στρατιώτης», στενοχωρήθηκε σέ μιά στιγμή, κοκκίνισε, μαζεύτηκε καί σφίχτηκε, αλλά ή διαταγή τών στρατιωτικῶν κανονισμῶν ήταν αὐστηρή καί άμετάκλητος.

“Άλλά καί ή ἄλλη, τῆς φύσεως, όυτε άδειες εἶδινε, όυτε ύποχωρήσεις έκανε, όυτε αναβολές έπιθεόταν!...

Μέσος όρος δέν ύπήρχε, αλλά καί μέσος όρος...έξευρέθη!

“Επειτα από λίγα λεπτά, ένα θρεγμένο πανταλόνι έβειχε πώς έξευρέθη διεξόδος γιά τῆς φύσεως τίς έπιταγές, χωρίς νά πάθῆ τίποτε καί ό κανονισμός!...

Ποιός άνωτέρους μπορούσε νά μήν συχαρηῆ τ’ό στρατιώτη αὐτόν γιά τήν «άπερίοριστη πειθάρχια πρός τούς άνωτέρους τ’ό», τόν στρατιώτη λέμε αὐτόν, πού ήταν άξιος επαίνων καί...μπουγάδας!...

“Άλλά δέν έχει μόνον ή θεωρία τά καλά αὐτά!

“Εχει καί τό...άναμικτικό τῆς μέρος!

“Ιδίως, όσον άφορᾶ τούς στρατιωτικούς όρους. Καί προπάντων, όταν τά λάθη τῆς διαπράττων...άνθυποασπιστά, πού λημονήσανε τή θεωρία πού κάνανε, τούς όρους τῆς καί τήν όνομασία τών όργάνων.

“Άλλά στήν περίστασι πού παρακάτω θ’ αναφέρουμε, δέν φταίει ό άνθυποασπιστής, αλλά μόνον ό στρατιώτης. “Η μάλλον ή γλῶσσα ή ελληνική, πού έχει τόσα πλούτη λέξεων.

“Ενας άξιωματικός λοιπόν, έστειλε κάποιον Μιχαλάκη νά τού φέρῆ τόν «οκρίθαντα».

—Τόν ξέρεις, θρέ;

(‘Η συνέχεια εἰς τήν σελ.366)

—Τί εἶνε ό άνθυποασπιστής;

Κοκκίνισε, μαζεύτηκε, σφίχτηκε...

“Ολοι προόγανε στή θεωρία...

